

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.015 van 29 oktober 2002
in de zaak A. 86.988/VII-19.520.**

In zake : de n.v. DE DIJCKER,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. MALLIEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Meir 24

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat D. DE GREEF,
kantoor houdende te ZELLIK,
Noorderlaan 30.

DE RAAD VAN STATE, VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. DE DIJCKER op 27 september 1999 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 23 juli 1999 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij het beroep dat zij had ingediend tegen de stilzwijgende weigering van de milieuvergunning voor het veranderen van een bestaande zandwinning, gelegen aan de Bos van Aadreef te Zemst, ongegrond wordt verklaard en de gevraagde vergunning wordt geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 96.212 van 7 juni 2001 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoek tot voortzetting, ingediend door de verwerende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van

wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 11 december 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SWITTEN die, loco advocaat P. MALLIEN, verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. VAN DEN BOSSCHE die, loco advocaat D. DE GREEF, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feitelijke gegevens van de zaak

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij exploiteert aan de Bos van Aadreef te Zemst een zandwinning.

Bij besluit van 19 maart 1987 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant werd haar de vergunning, verstrijkend op 1 september 2011, verleend voor “het voortzetten van de ontginning van de zandgroeve met bijhorende mengcentrale en zandwasinstallatie”.

1.2. Op 23 juni 1998 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant een milieuvergunningsaanvraag in voor de uitbreiding van de bestaande inrichting.

Met de aanvraag beoogt de exploitant op de eerste plaats dat aan de bestaande zandwinning een reeks aangrenzende percelen toegevoegd zouden worden (het nieuw aan te snijden zandwinningsgebied beslaat ongeveer een oppervlakte van 60 ha; de ontginning van die nieuwe percelen zou gebeuren in verschillende fasen die gespreid zijn over een periode van twintig jaar).

Tevens behoort tot het voorwerp van de ingediende aanvraag de uitbreiding van de inrichting met :

- “- een mobiele breekinstallatie, bestaande uit een percussiebreker, een mobiele zeefinstallatie, een scalpeerder trilvoeder, transportbanden, enz. voor bouw en sloopafval met een opslagcapaciteit van maximum 46.000 ton;
- een loods voor de stalling van in totaal een 15-tal kranen, tractoren, graafmachines;
- een opslag van 50.000 l gasolie in een boven-grondse houder;
- een brandstofverdeelpomp;
- een opslag van 1.320 l oliën in vaten van 220 l;
- een laboratorium voor de kwaliteitscontrole”.

Bij de vergunningsaanvraag is een milieu-effectrapport gevoegd dat op 13 mei 1998 door de Cel MER van AMINAL conform is verklaard.

1.3. Tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag blijken 2.535 bezwaarschriften, waaronder talrijke petities, te zijn ingediend.

1.4. De bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant heeft bij besluit van 5 november 1998 de beslissingstermijn met twee maanden verlengd.

1.5. Op 23 november 1998 verleent de provinciale milieuvergunningscommissie een overwegend gunstig advies over de aanvraag (de vergunning zou namelijk enkel geweigerd dienen te worden voor enkele percelen, met een totale oppervlakte van ongeveer 3,5 ha, die in agrarisch gebied gelegen zijn).

1.6. De bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant neemt binnen de verlengde termijn geen beslissing over de ingediende aanvraag.

De vergunning wordt derhalve geacht geweigerd te zijn (artikel 10 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning).

1.7. Op 19 februari 1999 tekent de verzoekende partij bij de Vlaamse regering beroep aan tegen de stilzwijgende weigering van de vergunning.

1.8. In het kader van de beroepsprocedure worden vervolgens verscheidene adviezen uitgebracht.

a. Op 22 maart 1999 verleent de afdeling natuurlijke rijkdommen en energie van de administratie economie een gunstig advies over de vergunningsaanvraag.

In dat advies wordt voornamelijk gewezen op het economisch belang van de betrokken zandwinning.

b. Het stedenbouwkundig advies van 26 maart 1999 van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen luidt als volgt :

“Volgens het bijzonder planologisch voorschrift van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse (K.B. van 7 maart 1977) zijn de percelen waarop de uitbreiding van de zandwinning zich bevinden, gelegen in een stortgebied met als nabestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied (artikel 11.4.1. en 15.4.6.1. van het K.B. dd. 28 december 1972).

Voor de plaats in kwestie bestaat er geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

Gelet op de verenigbaarheid van de inrichting met de voor het terrein geldende planologische voorschriften, wordt over de aanvraag een gunstig advies uitgebracht, mits het naleven van de milderende maatregelen zoals

opgenomen in het M.E.R.

Het voorstellen van de voorwaarden, nodig om de hinder van de inrichting te beperken tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau, behoort tot de bevoegdheid van de Afdeling Milieuvergunningen”.

c. De Vlaamse Milieumaatschappij verleent op 31 maart 1999 een gunstig advies over het lozen van bedrijfsafvalwater in oppervlaktewater.

d. Op 1 april 1999 bevestigt de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) haar ongunstig advies dat uitgebracht is tijdens de behandeling in eerste aanleg van de vergunningsaanvraag.

De OVAM herhaalt daarbij de volgende argumentatie :

“Overwegende dat volgens de kwetsbaarheidskaart van het grondwater van de provincie Vlaams-Brabant de site gelegen is in een gebied dat zeer kwetsbaar is;

Overwegende dat langs het kanaal een strook ligt gekenmerkt door opgehoogde terreinen, dat deze opgehoogde terreinen het gevolg zijn van de aanleg van de Willebroekse vaart en door de aanwezigheid van een stort (huishoudelijk afval van de stad Brussel);

Overwegende dat volgens de analyseresultaten van het grondwater blijkt dat deze verontreinigd zijn met enkele zware metalen, ammonium, magnesium en PAK's, dat m.a.w. de kans op uitspoeling (bij het wassen van het gewonnen zand) van deze verontreinigingen naar het oppervlaktewater reëel is (momenteel wordt er onrechtstreeks geloosd in de Aabeek, bij een uitbreiding eventueel ook in de Okdonkbeek en de Laarbeek); dat in ieder geval het opgepompte water dient te voldoen aan de algemene en sectorale lozingsnormen; dat indien nodig een (mobiele) waterzuiveringsunit dient geplaatst te worden;

Overwegende dat volgens het MER-rapport in de verschillende peilbuizen voor verschillende para-meters zowel de saneringsnorm als de MTC (Maximaal Toelaatbare Concentratie) overschreden wordt; dat zowel het aanwezige stort aan het kanaal als het vliegassort als het klasse 3-stort aan de basis kunnen liggen van de verontreiniging van het grond-water;

Overwegende dat volgens het MER-rapport er een kolonie oeverzwaluwen broedt in de noordelijke dijk; dat hiermee dient rekening gehouden te worden bij de verdere zandontginning, namelijk de werken (in verband met het eventueel verplaatsen van deze dijk) dienen te gebeuren tussen begin oktober en eind maart;

Overwegende dat volgens het laatste ministerieel besluit slechts een gunstig advies voor deze zandwinning kan geleverd worden op voorwaarde dat het dossier voldoende waarborgen biedt omtrent de realisatie van de nabestemming; dat wat betreft de nabestemming nog steeds geen duidelijkheid bestaat;

Overwegende dat de concessie-overeenkomst tussen de N.V. DE DIJCKER

en de N.V. ZEEKANAAL reeds afloopt op 30.12.2001;

Overwegende dat na de stopzetting van de ontginning de nabestemming, namelijk landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dient gerealiseerd te worden; dat echter door de opeenvolgende zandwinningsactiviteiten kan gesteld worden dat het realiseren van de op het gewestplan voorziene nabestemming zeer moeilijk haalbaar is;

Overwegende dat de uitbreiding van de zandwinning met betrekking tot fauna en flora nieuwe biotopen en potenties voor natuurontwikkeling kunnen creëren; dat de door zandwinning gecreëerde waterplassen een avifaunistisch belang hebben omdat zij aansluiten bij andere putten in de buurt; dat in die optiek een gewestplanwijziging naar natuurgebied de meest voor de hand liggende oplossing lijkt; dat het volledig opvullen van de ontstane putten daarom in vraag kan gesteld worden; dat de putten kunnen opgevuld worden tot 4 à 5 meter van het maaiveld zodat er ondiepe waterzones kunnen gecreëerd worden waarbij allerlei zeldzame waterplanten zoals o.a. fonteinkruid de kans hebben tot ontwikkeling te komen;

Overwegende dat tijdens een bedrijfsbezoek werd vastgesteld dat op de zandontginning grote hoeveelheden grond en stenen (bouw- en sloopafval) aanwezig waren; dat reeds verschillende bedrijven die actief zijn in het grondverzet de OVAM op de hoogte hebben gebracht van het feit dat de zandwinningsputten bij de N.V. DE DIJCKER opgevuld worden met grond en stenen; dat de firma DE DIJCKER door de OVAM reeds meerdere malen op attent is gemaakt dat voor het storten van deze afvalstof een milieuvergunning voor de exploitatie van een categorie 3-stortplaats vereist is;

Overwegende dat de exploitant verklaart dat er geen vloeistofdichte verharding voorzien zal worden gelet op het feit dat er enkel opslag is van inerte afvalstoffen; dat de exploitant ook asfalt wenst op te slaan en te breken; dat asfalt geen inerte afvalstof is; dat volgens artikel 5.2.2.4. van Vlarem II een vloeistofdichte ondergrond aanwezig dient te zijn; dat dit echter in de praktijk moeilijk realiseerbaar zal zijn gelet op het feit dat de mobiele breekinstallatie verplaatst zal worden in functie van de fasering van de zandontginning;

Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan gelegen is in stortgebied met nabestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat stortgebieden volgens het gewestplan gebieden zijn bestemd voor het storten van afval en niet-giftige stoffen; dat de exploitatie van een afvalstoffenverwerkende inrichting (mobiele puinbreekinstallatie) in strijd is met de stedenbouwkundige bepalingen; dat het gewestplan verordenende kracht heeft;

Overwegende dat de ontginning van de zandwinning stedenbouwkundig ook niet kan; dat volgens de exploitant de zandwinning getolereerd werd door de overheid op basis van het argument dat hierdoor stortruimte vrijkwam; dat namelijk op de plaats waar zand gewonnen werd het storten van huisafval en niet-giftige stoffen zou kunnen gebeuren; dat volgens het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen geen nieuwe huisvuilstortplaatsen kunnen worden aanvaard, dat anderzijds volgens de voorliggende gegevens de site geen hydrogeologisch veilig gebied is en bijgevolg niet geschikt is voor een huisvuilstortplaats, dat de volgens het gewestplan bedoelde bestemming (stortgebied) bijgevolg achterhaald is;

Overwegende dat de zandontginning gelegen is in een waterwingebied van de V.M.W., namelijk in beschermingszone type III; dat volgens het besluit van de Vlaamse Executieve d.d. 27 maart 1985, houdende reglementeringen van de handelingen binnen de waterwingebieden en de beschermingszones, het inrichten van stortplaatsen in dergelijke zones verboden is”.

e. Het advies van het bestuur milieuvergunningen van 29 april 1999 is deels ongunstig en deels gunstig.

f. In het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie van 30 april 1999 wordt geconcludeerd dat “behalve voor wat betreft de percelen gelegen in het agrarisch gebied, de aanvraag bijgevolg gunstig wordt geadviseerd, op voorwaarde dat de nodige concessieovereenkomst wordt bereikt”.

1.9. Met het bestreden besluit wordt het beroep ongegrond verklaard en wordt aan de verzoekende partij de gevraagde vergunning geweigerd;

2. Ten gronde

2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen de volgende argumenten ontwikkelen :

2.1.1. Het **eerste middel** voert onder meer de schending aan van de bepalingen van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977.

Het bestreden besluit gaat er ten onrechte van uit dat de zandwinningsactiviteiten strijdig zijn met de bestemming “stortgebied” en heeft geen oog voor de uiteindelijke nabestemming, namelijk “landschappelijk waardevol agrarisch gebied”.

De aanduiding “stortgebied” is ingegeven en verantwoord door de omstandigheid dat een zandontginning precies de stortcapaciteit van een gebied verhoogt, en dus de daaropvolgende uitbating van een stortgebied geenszins in de

weg staat, doch integendeel mogelijk maakt of bevordert. Die aanduiding vooronderstelt aldus de aanduiding “ontginningsgebied”, omdat de aanleg van een stortplaats meestal het uitgraven van het terrein vereist.

Dit alles blijkt ook uit de eerder, bij ongewijzigde bestemmingsvoorschriften, verleende exploitatievergunningen.

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar **memorie van antwoord** dat de verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag geen beschikkingsrecht aantoonde voor sommige van de percelen, hoewel dit vereist is door artikel 5, § 2, 2°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I).

Zij verwijst vervolgens naar het ongunstig advies van de OVAM.

Zij stelt dat de activiteiten zowel verenigbaar moeten zijn met de actuele bestemming, als met de nabestemming.

Tenslotte wijst de verwerende partij er nog op dat de weigering van de vergunning niet enkel is ingegeven door stedenbouwkundige motieven, “doch ook door andere aspecten waaruit blijkt dat talrijke praktische en juridische bezwaren bestaan tegen de toekenning van de vergunning”.

2.1.3. In haar **memorie van wederantwoord** verwijst de verzoekende partij naar de overwegingen van het schorsingsarrest van 7 juni 2001 en wordt nogmaals benadrukt dat de gevraagde exploitatie, voor zover ze betrekking heeft op percelen gelegen in stortgebied, geenszins strijdig is met de realisatie van de nabestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

2.2. Bespreking

Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

2.2.1. Het bestreden besluit steunt onder meer op de volgende motieven :

“Gelet op de ligging van de inrichting volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 7 maart 1977,

deels in een stortgebied met nabestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied (ca 56 ha), deels in een agrarisch gebied (strook van ca. 3 ha in het noordelijk gedeelte van de gevraagde uitbreiding);

Overwegende dat een gedeelte van zone 4 gelegen is in agrarisch gebied, met name de kadastrale percelen 51a, 51c, 56d, 56^e, 65v en 94g, gelegen in het noordwestelijk gedeelte van zone 4; dat de betrokken percelen derhalve niet voor zandontginning in aanmerking kunnen komen; dat alle andere percelen gelegen zijn in stortgebied;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van voormelde milieuvergunningaanvraag uitmaakt, niet verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften voor wat betreft de percelen gelegen in agrarisch gebied (een strook van ca. 3 ha in het noordelijk gedeelte van de gevraagde uitbreiding);

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van voormelde vergunningaanvraag uitmaakt evenmin verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften voor wat betreft de percelen gelegen in stortgebied; dat het advies van de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten & Landschappen in eerste aanleg voor de verenigbaarheid met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften wordt gebaseerd op artikel 17 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen; dat dit artikel 17 echter van toepassing is op de ontginningsgebieden die als dusdanig zijn aangeduid op het gewestplan; dat de terreinen die het voorwerp van huidige aanvraag uitmaken echter niet gelegen zijn in een ontginningsgebied, doch in een stortgebied, waarvoor volgende bestemmingsgebieden gelden :

‘De gebieden die als ‘stortgebieden’ zijn aangeduid, zijn bestemd voor het storten van huisafval en niet-giftige stoffen. Over de opening van een stortterrein wordt beslist door de Staat, de provincie of de gemeente. Het storten dient op zodanige wijze te geschieden dat, na stopzetting ervan, het terrein harmonisch in het landschap kan worden geïntegreerd. Na de sluiting van de stortplaats dienen, met inachtneming van de landschapsbepalende elementen van de omgeving, de nodige werken en handelingen uitgevoerd te worden opdat het gebied de bestemming kan hebben die door de grondkleur in het gewestplan aangegeven is’.

Overwegende dat er een procedure loopt tot wijziging van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse voor de betrokken percelen; dat tot de voorlopige vaststelling van het ontwerp-plan tot gedeeltelijke wijziging van dit gewestplan werd besloten bij besluit van de Vlaamse regering van 25 mei 1999; dat deze wijziging aldus nog niet definitief is goedgekeurd en nog een juridische bindende waarde heeft voor de beoordeling van de betrokken vergunningaanvraag; dat het echter vanuit beleidsoogpunt aangewezen is dat op huidig ogenblik geen beslissing wordt getroffen over een milieuvergunningsdossier die de realisatie van de toekomstige bestemmingen kan in het gedrang brengen; dat de wijzigingen van het gewestplan eventueel kunnen leiden tot een situatie die

bepaalde ontginningen juridisch wel mogelijk zou maken; dat gevraagde ontginning echter niet verenigbaar is met de huidige bestemmingsplannen; (...)

Overwegende dat de bezwaren aangehaald door de beroepsindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- (...);
- (...);
- (...);
- de inrichting is niet verenigbaar met de ruimtelijke bestemmingsplannen, noch voor het deel in stortgebied noch voor het deel in agrarisch gebied”;

2.2.2. Hoewel het bestreden besluit, zoals de verwerende partij aanvoert, nog andere motieven bevat, moet worden vastgesteld dat de hierboven weergegeven stedenbouwkundige motieven doorslaggevend zijn geweest om tot de volledige weigering van de aanvraag te komen. Andere motieven, zoals de beweerde verkeershinder en mogelijke problemen omtrent het beschikkingsrecht van de verzoekende partij met betrekking tot sommige van de te ontginnen percelen, zijn niet van die aard om de volledige weigering van de vergunningsaanvraag te kunnen schragen, omdat ze geen betrekking hebben op de percelen die gelegen zijn in de in het geding zijnde zone 1.

2.2.3. Luidens artikel 1, § 2, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, kunnen in de (ontwerp-)gewestplannen aanvullende stedenbouwkundige voorschriften worden opgenomen.

Deze hebben dezelfde bindende en verordenende kracht als de “gewone” bestemmingsvoorschriften, opgenomen in het koninklijk besluit van 28 december 1992.

2.2.4. In casu wordt niet betwist dat het overgrote deel van de betrokken percelen door het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse opgenomen is in een “stortgebied”, met als nabestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Artikel 5 van de aanvullende voorschriften luidt als volgt :

“De gebieden die als ‘stortgebieden’ zijn aangeduid, zijn bestemd voor het

storten van huisafval en niet-giftige stoffen.

Voor de opening van een stortterrein wordt beslist door de Staat, de provincie of de gemeente.

Het storten dient op zodanige wijze te geschieden dat, na stopzetting ervan, het terrein harmonisch in het landschap kan worden geïntegreerd.

Na sluiting van de stortplaats dienen, met inachtneming van de landschapsbepalende elementen van de omgeving, de nodige werken en handelingen uitgevoerd te worden opdat het gebied de bestemming kan hebben die door de grondkleur in het gewestplan aangegeven is”.

2.2.5. Zowel uit de verplichting het storten zo te laten geschieden dat, na stopzetting, het terrein harmonisch in het landschap kan worden geïntegreerd, als uit de verplichting om, na sluiting van de stortplaats, de nodige werken en handelingen uit te voeren opdat het gebied de opgelegde nabestemming kan hebben, moet worden afgeleid dat in casu de bestemming “stortgebied” toelaat, ja zelfs bijna vereist, dat de betrokken gronden eerst worden ontgonnen.

Het storten zonder voorafgaandelijke uitgravingen zou immers de realisatie van de nabestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied in het gedrang brengen. Ook een harmonische integratie van de stortplaats in het -waardevol- landschap is onmogelijk zonder voorafgaandelijke uitgraving van het gebied.

Het bestreden besluit gaat er dan ook ten onrechte van uit dat de ontginning van de betrokken percelen onverenigbaar is met de ten tijde van het nemen van dat besluit geldende aanvullende voorschriften van het gewestplan.

Het middel is derhalve gegrond,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 23 juli 1999 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij het beroep dat de n.v. DE DIJCKER had ingediend tegen de stilzwijgende weigering van de milieuvergunning voor het veranderen van een bestaande zandwinning, gelegen aan de Bos van Aadreef te

Zemst, ongegrond wordt verklaard en de gevraagde vergunning wordt geweigerd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van het annulatieberoep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig oktober tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.